

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și șapte

Un Alt Vis Secret

Jeff Pippenger

2023-12-22

A doua viziune în vis a lui Nebucadnețar marchează „vremea sfârșitului”, când două categorii de închinători sunt chemate să vină și să cerceteze „sporirea cunoștinței” care a fost desigilată în 1798. Daniel este apoi identificat și ca Belșațar, identificându-l astfel ca aparținând poporului legământului lui Dumnezeu, căci o schimbare de nume marchează în mod profetic o relație de legământ. Nebucadnețar a recunoscut că Daniel avea prezența Duhului Sfânt și, pe baza experienței sale anterioare cu Daniel, a crezut că „nicio taină” nu-l va tulbura pe Daniel, însă taina acestui vis l-a tulburat pe Daniel.

O Belșeșar, căpetenie a magilor, fiindcă știu că duhul dumnezeilor celor sfinți este în tine și că nicio taină nu te tulbură, spune-mi vedeniile visului meu pe care l-am văzut și tâlcuirea lui. Iată care erau vedeniile capului meu, în patul meu: mă uitam și, iată, un copac în mijlocul pământului, și înălțimea lui era mare. Copacul a crescut și s-a făcut puternic, iar înălțimea lui ajungea până la cer, și se vedea până la marginile întregului pământ. Frunzele lui erau frumoase, și rodul lui mult, și în el era hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau la umbra lui, păsările cerului locuiau în ramurile lui, și orice făptură se hrănea din el. Mă uitam în vedeniile capului meu, în patul meu, și, iată, un străjer și un sfânt s-a coborât din cer. El a strigat cu putere și a vorbit astfel: „Tăiați copacul și retezați-i ramurile, scuturați-i frunzele și risipiți-i rodul; fiarele să fugă de sub el și păsările din ramurile lui. Totuși, lăsați în pământ buturuga rădăcinilor lui, și anume cu o legătură de fier și de aramă, în iarba fragedă a câmpului; și să fie udată de roua cerului, iar partea lui să fie cu fiarele în iarba pământului. Inima lui să fie schimbată din inimă de om și să i se dea o inimă de fiară; și șapte vremi să treacă peste el. Hotărârea aceasta este prin decretul străjerilor, și cererea prin cuvântul celor sfinți, pentru ca cei vii să știe că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește, și ridică peste ea pe cel mai de jos dintre oameni.” Acesta este visul pe care l-am văzut eu, împăratul Nebucadnețar. Acum tu, O Belșeșar, fă cunoscută tâlcuirea lui, întrucât toți înțelepții împărăției mele nu sunt în stare să-mi facă cunoscută tâlcuirea; dar tu poți, căci duhul dumnezeilor celor sfinți este în tine. Atunci Daniel, al cărui nume era Belșeșar, a rămas înmărmurit o vreme, și gândurile lui îl tulburau. Împăratul a luat cuvântul și a zis: „Belșeșar, să nu te tulbure visul sau tâlcuirea lui.” Belșeșar a răspuns și a zis: „Domnul meu, visul să fie pentru cei ce te urăsc, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi.” Daniel 4:9–19.

Daniel este „tulburat” de vis și de tâlcuirea lui, căci poate înțelege cum Nebucadnețar ar putea fi jignit de această tâlcuire; însă, odată ce Nebucadnețar îl încurajează să vorbească, Daniel îi adresează lui Nebucadnețar o avertizare cu privire la judecata care va veni. Această avertizare cu privire la judecata care va veni este simbolică pentru avertizarea primului înger care a sosit la vremea sfârșitului, în 1798.

Atunci Daniel, al cărui nume era Belșatar, a rămas înmărmurit un ceas, iar gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a luat cuvântul și a zis: „Belșatar, să nu te tulbure visul, nici tâlcuirea lui.” Belșatar a răspuns și a zis: „Domnul meu, fie visul pentru cei ce te urăsc pe tine, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi.” Daniel 4:19.

ដានីយ៍លែ «មានការក្រញាក់ផ្ទុះអំពីលអស់រយៈពេលមួយម៉ោង»។ ពាក្យ «ម៉ោង» នេះ គឺជាមួយកុនុងចំណោមបុរាណដដែលពាក្យ «ម៉ោង» បានកើតមាននៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លែ ហើយវាមិនត្រូវបានរកឃើញនៅទីណាផ្សេងទៀតក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ឡើយ។ នៅទីនេះ វាកំណត់ឲ្យរយៈពេលដដែលដានីយ៍លែ ជាតំណាងនៃ «អុនកមានបុរាណ» ដដែលយល់ដឹងអំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង កំពុងត្រូវមេឧល្លនដើម្បីប្រកាសការព្យាបាលរបស់ទេវតាទីមួយ ដដែលប្រកាសអំពីការបើកការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កេតនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ ការបកស្រាយសុបិនរបស់ដានីយ៍លែ រួមមាន មិនត្រឹមតែការប្រកាសអំពីការជំនុំជម្រះមួយដដែលនឹងមកដល់បុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏រួមមានការអំពាវនាវឲ្យនរណាម្នាក់ស្នេសា ឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាដល់ ដដែលតំណាងឲ្យដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ចរបស់ទេវតាទីមួយ។ តាមន័យទំនាយ «ម៉ោង» នេះ នឹងត្រូវកំណត់ទីតាំងនៅពេលវេលាចុងបញ្ចប់ កុនុងឆ្នាំ 1798 នៅពេលដដែលទេវតាទីមួយបានចូលមកកុនុងបុរាណសុគត។ ទេវតាទីមួយបានចូលមកកុនុងបុរាណសុគត នៅឆ្នាំ 1798 នៅចុងបញ្ចប់នៃ «បុរាណដដែល» នៃការសងសឹករបស់ព្រះ ដដែលបាននាំមកលើនគរខាងជើង ដោយចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 723 មុន គ.ស.

Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate cele scrise. Dar vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în acele zile! Căci va fi mare strâmtorare în țară și mânie peste poporul acesta. Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:22–24.

Nebukadnesar trebuia să trăiască având inima unei fiare pe durata perioadei răzbunării lui Dumnezeu, adusă asupra împărăției de nord a lui Israel, căci Nebukadnesar era împăratul de la miazănoapte. Luca identifică aceeași perioadă ca „vremuri” („vremurile neamurilor”), la plural, atunci când marchează punctul final al călcării în picioare a Ierusalimului.

Și vor cădea sub tăișul sabiei și vor fi duși robi între toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

În cartea Apocalipsa, perioada în care neamurile călcau în picioare sanctuarul și oștirea era identificată pur și simplu ca o mie două sute șaiszeci de ani, deoarece accentul cădea pur și simplu asupra perioadei persecuției papale.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsură; căci a fost dată neamurilor; iar cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în sac. Apocalipsa 11:2, 3.

Avertismentul transmis de Daniel lui Nebucadnețar reprezintă avertizarea cu privire la judecata ce va veni. Sosirea aceluși mesaj de avertizare este situată simbolic în anul 1798, când a sosit primul înger pentru a avertiza despre apropiata judecată de cercetare. Judecata prezisă asupra lui Nebucadnețar a avut loc la a doua folosire a cuvântului „ceas” în capitolul patru.

Toate acestea au venit asupra împăratului Nebucadnețar. La sfârșitul a douăsprezece luni, el se plimba în palatul împărăției Babilonului. Împăratul a vorbit și a zis: „Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am zidit eu ca locuință împărătească, prin puterea tăriei mele și spre slava măreției mele?” Pe când cuvântul era încă în gura împăratului, un glas a coborât din cer, zicând: „Împărate Nebucadnețar, ție ți se spune: Împărăția s-a depărtat de la tine. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și locuința ta va fi cu fiarele câmpului; te vor face să mănânci iarbă ca boii, și șapte vremi vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preainalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește.” În chiar ceasul acela, lucrul s-a împlinit asupra lui Nebucadnețar: a fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, și trupul i-a fost udat de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturilor, iar unghiile lui ca ghearele păsărilor. Daniel 4:28–33.

Judecata care fusese prezisă a venit chiar în „ceasul” în care Nebucadnețar și-a înălțat inima spre mândrie. Judecata de cercetare care fusese prezisă a venit atunci când a început „ceasul” judecății de cercetare a lui Dumnezeu.

„Ceasul” judecății lui Dumnezeu, la 22 octombrie 1844, a produs două clase de închinători, reprezentate ca „cei înțelepți” și „cei răi” în capitolul doisprezece din Daniel, și care au fost, de asemenea, reprezentate ca „înțelepți” sau „nechibzuiți” în parabola celor zece fecioare, și care au fost, de asemenea, reprezentate ca aceia care sunt îndreptățiți prin credință în capitolul doi din Habacuc, fiind puși în contrast cu aceia care au manifestat același caracter pe care l-a avut Nebucadnețar în „ceasul” când a venit judecata lui.

Iată, sufletul celui îngâmfat nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa. Habacuc 2:4.

Cele două clase din fiecare dintre cele trei linii s-au manifestat atunci când „ceasul” judecății Lui a sosit la 22 octombrie 1844, ceea ce reprezintă „ceasul” judecății lui Nebucadnețar. Anul 1798 a fost încheierea „primei” indignări a celor „șapte vremi”, când papalitatea a încetat să prospere, căci i-a fost dată o rană de moarte.

Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

1844 a fost sfârșitul „ultimei” indignări:

Iar el a zis: „Iată, îți voi face cunoscut ce se va întâmpla la sfârșitul din urmă al mâniei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă.” Daniel 8:19.

Prima folosire a cuvântului „ceas”, în capitolul patru din Daniel, reprezintă anul 1798; care a fost sfârșitul „primei” manifestări a indignării lui Dumnezeu din cadrul celor „șapte vremi” împotriva

împărăției de nord a lui Israel; sosirea soliei primului înger la vremea sfârșitului; și sfârșitul celor „șapte vremi” ale lui Nebucadnețar la „sfârșitul zilelor”.

A doua folosire a cuvântului „ceas”, în capitolul patru din Daniel, reprezintă anul 1844; care a fost sfârșitul ultimei indignări din cadrul celor „șapte vremi” împotriva împărăției de sud a lui Iuda. A fost, de asemenea, sosirea judecății de cercetare și judecata personală a lui Nebucadnețar.

Capitolul întâi identifică istoria procesului de încercare în trei pași și marchează împuternicirea soliei primului înger la 11 august 1840. Capitolul patru reprezintă sosirea soliei primului înger la vremea sfârșitului, în 1798, și trebuie suprapus peste capitolul întâi. Capitolul patru accentuează solia primului înger și avertizarea ei cu privire la judecata care se apropie și marchează 22 octombrie 1844 și sosirea soliei celui de-al treilea înger.

Împreună, ele reprezintă începutul nu doar al adventismului, ci și al Statelor Unite. Capitolele unu până la trei tratează, de asemenea, istoria de la sfârșitul adventismului și sfârșitul Statelor Unite. Capitolul cinci și mărturia lui Belșatar se aliniază, de asemenea, cu acele prime trei capitole.

Capitolul întâi, în concordanță cu capitolul al patrulea, reprezintă mișcarea primului înger și istoria timpului când cartea lui Daniel a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1798. Solia care a fost atunci desigilată este simbolizată prin viziunea râului Ulai, care reprezintă sporirea cunoștinței cuprinse în capitolele șapte, opt și nouă din Daniel.

În al treilea an al domniei împăratului Belșatar, mi s-a arătat o vedenie, mie, lui Daniel, după aceea care mi se arătase mai întâi. Și am văzut în vedenie; și s-a întâmplat, când am văzut, că eram la Susa, în palat, care este în ținutul Elamului; și am văzut în vedenie, și eram lângă râul Ulai. Daniel 8:1, 2.

Capitolele unu până la trei, în legătură cu capitolul cinci, reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger și istoria momentului când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1989. Mesajul care a fost desigilat atunci este simbolizat prin viziunea râului Hidechel, care reprezintă sporirea cunoașterii cuprinse în capitolele zece, unsprezece și doisprezece.

Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când mă aflam pe malul râului celui mare, care este Hidechel. Daniel 10:4.

Vom continua analiza liniei lui Nebucadnețar și a lui Belșatar în articolul următor.

“དགོན་མཚོག་གི་བཀའ་ལ་དེ་ལས་ཀྱང་ཉེ་བར་ཞིབ་འཇུག་བྱེད་པའི་དགོས་པ་ཡོད།
དམིགས་བསམ་བླ་ན་ཉི་ཞེས་དང་མངོན་པར་བརྗོད་པ་ལ་ང་ཚོའི་ལས་ཀྱི་ལོ་རྒྱུས་ནང་སྐར་ནམ་ལང་མ་བྱུང་བ་ལྟར་དོ་སྣང་བྱ་དགོས།
ང་ཚོས་རྩོམ་པའི་དབང་ལྷན་དང་ལྷན་པོ་ལ་འབྲེལ་བའི་ཐོག་ཕྱན་འགའ་ཞིག་ཐོག་ཏུ་སྐབས་འགར་ཉེང་ཙམ་བཤད་པ་ཡོད་མྱོང་གྱང་།
ང་ཚོས་ལུང་སྟོན་པ་དང་མངོན་པ་བོ་རྣམས་ཀྱིས་དགོན་མཚོག་གི་བདག་ཉིད་ཀྱི་སྐྱེལ་མའི་འོག་ཏུ་བྱིས་པ་དེ་དག་ལ་དོ་སྣང་འདྲེན་པར་བྱ་དགོས།
བདག་ཉིད་དམ་པས་ལུང་བསྟན་གྱི་རྒྱུར་བའི་ཚུལ་དང་། མཚོན་པར་བྱས་པའི་བྱུང་བ་རྣམས་གཉིས་ཀའི་ནང་གནས་ཚུལ་རྣམས་དེ་ལྟར་བཀོད་གནང་བ་ཡིན་པས།
མའི་ལས་བྱེད་པོ་དེ་མངོན་མེད་པར་བཞག་སྟེ། ཀའི་སྐྱེལ་ནང་སྐབས་པར་བྱེད་དགོས་ལ།
ནམ་མཁའི་གཙོ་བོ་དགོན་མཚོག་དང་ཁོང་གི་བཅའ་ཁྲིམས་ནི་མཐོ་བརྗོད་བྱེད་པར་བྱ་དགོས།”

„Citiți cartea lui Daniel. Rechemăți, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Priviți oamenii de stat, consiliile, armatele puternice și vedeți cum a lucrat Dumnezeu pentru a

smeri mândria oamenilor și a culca în țărână slava omenească. Numai Dumnezeu este înfățișat ca fiind mare. În viziunea profetului, El este văzut doborând un stăpânitor puternic și ridicând un altul. El Se descoperă ca Monarhul universului, gata să-Și întemeieze Împărăția Sa veșnică — Cel Îmbătrânit de zile, Dumnezeu cel viu, Izvorul oricărei înțelepciuni, Cărmuitorul prezentului, Descoperitorul viitorului. Citiți și înțelegeți cât de sărac, cât de fragil, cât de trecător, cât de supus greșelii, cât de vinovat este omul când își înalță sufletul spre deșertăciune.”

„Duhul Sfânt, prin Isaia, ne îndreaptă spre Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, ca spre obiectul principal al atenției — spre Dumnezeu așa cum este descoperit în Hristos. «Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; și Numele Lui se va chema Minunat, Sfetnic, Dumnezeul cel tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii» [Isaia 9:6].”

„Lumina pe care Daniel a primit-o direct de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor fi împlinite în curând.

„Luați în considerare împrejurările națiunii iudaice atunci când au fost date profețiile lui Daniel. Israelii se aflau în captivitate, templul lor fusese distrus, iar serviciul lor de la templu fusese suspendat. Religia lor se concentrase în ceremoniile sistemului de jertfe. Ei făcuseră din formele exterioare lucrul de cea mai mare importanță, în timp ce pierduseră spiritul adevăratei închinări. Slujbele lor erau corupte de tradițiile și practicile păgânismului, iar în împlinirea riturilor de jertfă nu priveau dincolo de umbră spre realitate. Ei nu-L discernuseră pe Hristos, adevărata jertfă pentru păcatele oamenilor. Domnul a lucrat pentru a aduce poporul în captivitate și pentru a suspenda slujbele din templu, pentru ca ceremoniile exterioare să nu devină suma totală a religiei lor. Principiile și practicile lor trebuiau curățite de păgânism. Serviciul ritual a încetat pentru ca slujirea inimii să fie reînviată. Slava exterioară a fost îndepărtată pentru ca cea spirituală să fie descoperită.” Manuscript Releases, volumul 16, 333, 334.